

nu hyppig gør sig gældende med Hensyn til Afløsningssummerne for Højtidsøfret — at det er en Forøgelse af de almindelige kommunale Byrder, hvorom Talen er. I det Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Menighedsraad er det — i § 14 — foreslaaet, at Overenskomster med de offerberettigede om Højtidsøfrets Afløsning fremtidig skulle indgaa af Menighedsraadet. Naar saadanne Raad oprettes ved Lov, vil man fremdeles anse det for rigtigt, baade at Menighedsraadet træder i Menighedsflertallets Sted i Henseende til at kunne begære Forhandling om Afløsning efter nærværende Lovforslag, og at det træder i Menighedsmødets Sted i Henseende til at kunne vælge Repræsentant til at føre disse Forhandlinger.

For at akcentuere, at det ikke er nogen kommunal Ligning, men en Menighedsligning, hvorom Talen her er, er det derhos i nærværende Lovforslag ikke fordret, at Kommunalbestyrelsens Samtykke til dens Foretagelse skal indhentes, men kun, ligesom i Forslag til Lov om Menighedsraad § 14, at Kommunalbestyrelsens Erklæring skal indhentes, jfr. nærværende Lovforslags § 6, ligesom det i § 7 i Henhold til, hvad Indenrigsministeriet har udtalt Ønske om i en fra det over Lovforslaget indhentet Erklæring, er fordret, at Afløsningssummen skal tilvejebringes ved en af Kommunalbestyrelsen foranstaltet særlig Ligning.

Hvad i øvrigt § 6 angaar, da giver den, som det vil ses, de fornødne Regler til, at Afløsningssummernes Størrelse kan rette sig efter Menighedsmedlemmernes Antal, hvad man har anset for rigtigere end at følge den af det kirkelige Raad i sin Tid anbefalede Fremgangsmaade, hvorefter Afløsningssummernes Størrelse alene vilde komme til at rette sig efter Skatteindtægternes Størrelse. Antallet af de gejstlige Forretninger i en Menighed er jo væsentlig afhængig af Antallet af Menighedsmedlemmer, saa det synes naturligt ogsaa at lade Afløsningssummerne rette sig herefter, stige og falde med dette. At sætte faste Afløsningssummer uden nogen Mulighed for Stigning vilde ikke blot være uretfærdigt over for de paagældende Embedsmænd, men vilde ogsaa være uheldigt for de paagældende Menigheder selv, idet man derved vilde afskære dem fra at kunne faa de gejstlige Embedskræfter forøgede i Antal, naar noget saadant gjordes nødvendigt. Naar derimod Afløsningssummerne vokse

med Menigheden, vil der stadig være Mulighed for at oprette nye Embeder, foretage Sognedelinger osv., naar saadant gøres behov. Fremgangsmaaden ved Udregningen af Kvotienterne til den fremtidige Beregning af Afløsningssummerne vil formentlig ikke volde nogen Vanskelighed, og er den først en Gang udregnet, vil den fremtidige Beregning ved hver Folketælling falde let.

Med Hensyn til § 7 skal Opmærksomheden henledes paa den i Slutningen af Paragraffens 1ste Stykke indeholdte Bestemmelse angaaende Afløsningen af de til en Garnisonsmenighed hørende Militæres Forpligtelse til at yde Offer og Accidenser. For Højtidsøfrets Vedkommende er Forholdet det, at dette faktisk allerede er afløst, idet der for de til en Garnisonsmenighed hørende Officerers og ligestilledes Vedkommende af vedkommende Ministerium er fastsat visse Beløb, med hvilke dette Offer skal erlægges og indeholdes i paagældendes Gage, medens for de militære Underklassers Vedkommende Ofret udredes af Statskassen. Denne Ordning af de Militæres Offerpligt er ikke bleven berørt af de Overenskomster om Højtidsøfrets Afløsning, der hidtil ere blevene approberede, men det er i hvert Tilfælde forbeholdt, at de Militæres Offervederlag skulde erlægges som hidtil. Dette er ogsaa Tanken med det i Paragrafen indeholdte Forslag om, at Militære skulde holdes uden for Ligningen af Offervederlagene, og man har yderligere foreslaaet, at det samme skal gælde Vederlaget for Accidensøfret, saaledes at ogsaa dette i de Menigheder, hvor Afløsning af det finder Sted, skal erlægges efter tilsvarende, ved Forhandlinger mellem Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og vedkommende militære Ministerium fastsatte Regler. Dette vil være den baade for de vedkommende Kommunalbestyrelser, ved hvis Foranstaltning Ligningen skal foretages, og for gejstlige Embedsmænd og Kirkebetjente ved de militære Menigheder bekvemteste Maade at ordne Sagen paa.

I Henhold til Paragraffens 2det Stykke skal Afløsningen ogsaa omfatte Sognebaandsløserne, saaledes at de Præster, der modtage saadanne, kun blive berettigede til i Offer og Accidenser fra dem at oppebære, hvad der i deres Sognemenighed paalignes dem. En lignende almindelig Regel kan formentlig ikke gives for Kirkebetjentenes Vedkommende, idet Sognebaandsløserne